

Ajánlások egyéni pályázatombhoz:

- 2 -

ÚTMUTATÓ A PÁLYAZAT BENYÚJTÁSÁHOZ

1. Ezt a kérdőívet, valamint a mellékleteket minden pályázónak 2 példányban kell benyújtania.
2. Mellékletek:
 - szakmai tevékenységének, múltjának rövid leírása, leglényegesebb eredményeinek felsorolása (például publikációk, kiállítások stb.)
 - részletes munkaterv vagy kutatási terv
 - részletes költségvetés a kért támogatás tervezett felhasználásáról.
(A kuratórium - ha szükségesnek tartja - ezen anyagok alapján kér szakértői véleményt.)
3. Két elismert pályatársának, hivatása vagy szakterülete közismert személyiségének írásbeli ajánlása, amelyben az ajánlók egyrészt mintegy erkölcsi kezességet vállalnak a pályázó szándékának komolyságát illetően, másrészt véleményt mondanak - amennyiben a tématerv ezt lehetővé teszi - a tervezett munka értelméről és fontosságáról.

Figyelem!

Kérjük pályázóinkat, hogy se hang- és videokazettákat, se fényképeket ne küldjenek a pályázatukkal.

Pályázat: (Itt elkezdheti pályázata leírását, de külön lapra is írhatja.)

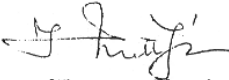
Pályázatom indítéka és célja:

- a/ A munka címében és alcímében megnevezett tárgykörben olyan könyv /jegyzet, kiadvány, stb./ megírása, ami az elérhető legmagasabb szakmai színvonal biztosítása érdekében, az érintett tudományágak jeles képviselői által lektorálva széles körű elismertséget nyer és élvez. Így lehetővé válik a kutatási eredmények alkalmazása a tudományos életben és a felsőoktatásban.
A könyv kb. 60-70 %-os készültségi állapotban van. Várható terjedelme kb. 350 oldal.
- b/ Lerakva a „történeti ideográfikus összehasonlító jeltörténet” módszertani alapjait, a magyar írástörténettudományt /e munka remélt folytatásával/ a nemzetközi élvonalba, vagy fölé emelni.

AJÁNLÁS

A Pro Renovanda Cultura Hungariae Kuratóriumának figyelmébe ajánlom Szekeres István „Régmúlt írásjelekben” c. munkáját. Szerző kísérletet tesz arra, hogy a székely (magyar) és türk rovásírásokat egy eredeti piktografikus írásból származtassa s nyomon kövesse ennek a fejlődésnek az útját. Ez az elgondolás jelentősen eltér attól az eléggé általánosan elterjedt elmélettől, amely szerint az említett két rovásírás az arameus ABC valamelyik közép-ázsiai változatából vagy fejleményéből (pl. a szogd ABC-ből) fejlődött. Az arameus írás maga is egy eredetileg piktografikus írásból jött létre, amely az ún. sinai írás emlékeiben ránk is maradt s amelynek betűnevei az eredeti piktogramok jelentését (pl. *alp* ’ökör’, *baiθ* ’ház’ stb.), amelyből későbbi hangértékük (’a, b stb.) akrophoniával alakult, meg is őrizték. Az írástörténet szempontjából a kérdés tehát az, hogy a székely (magyar) és a türk rovásírások egy önálló piktografikus előzményből származnak vagy pedig az arameus írás fejlődésének valamelyik ágához kapcsolódnak. E kérdést megnyugtatóan még nem sikerült tisztázni, így Szekeres István erre irányuló kísérlete mindenképpen figyelemre méltó és megjelentetésének támogatására érdemes. Ha kézírata elkészült, bizonyára hasznára válnék, ha megjelentetése előtt azt a török és kínai hangtörténetet jól ismerő szakemberek lektorálnák.

Budapest, 2000, május 10.

(Harmatta János)

JPTÉ Földrajzi Intézet
H-7624 Pécs, Ifjúság u. 6.

Ázsia Központ

Tel.: 06-72/327-622/4485
Fax: 06-72/501-531

Igazgató: Dr. Bárdi László

AJÁNLÁS

Szekeres István könyve megérdemli a figyelmet és nyomtatásban való közlést. Szerzője teljesen új módszerrel alkotta meg nagyszabású munkáját. A legősibb ideogramákat veszi vizsgálat alá abból a célból, hogy az erre épülő írástörténeti kutatásokhoz kellő alapot képezzen. Módszere a történeti /ideográfikus/ összehasonlító jeltörténet, ami teljesen új az írástörténeti és a történelemkutatásban is. Annak ellenére, hogy a szerző nem rendelkezik felsőoktatási diplomával, munkája teljesen tudományos jellegű és kiállja a kritikát. Bibliográfiája felöleli az összes vonatkozó tudományos munkákat. Ő maga is korábban több tanulmányt publikált, sajnos hogy azok számára nem jutott eddig hely: akadémiai, vagy egyetemi kiadványokban. Könyve kiadásának támogatását melegen ajánlom, szándéka komoly, a kézirat már majdnem teljesen készen áll.

Budapest, 2000. május 11.

Dr. Erdélyi István

Dr. Erdélyi István
c. egyetemi tanár
a történettudományok doktora

A j á n l á s

Ajánlom a Pro Renovanda Cultura Hungariae Kuratóriumának elismerésére és támogatására Szekeres István munkáját, amelynek címe: "Régmúltunk írásjelekben (A /székely/ hun és az ótürk írás/ok/ jeltörténete)".

A Kuratórium figyelmébe ajánlom, hogy a szerző bevezetőjében vázolja a munka célját, egyes fejezeteiben pedig leírja az elődök munkáját, ennek a könyvnek tehát az előzményeit; a szerző így az írás és történelem viszonyát ismerteti. Szekeres István erről a témáról több könyvet is olvasott (a nem idézett munkák elsősorban régészeti természetűek, amelyek nem szerepelnek vagy nem fontosak a szerző érdeklődésében). Az olvasott és idézett munkák szerzőjét és címét a könyv bevezetője előtti oldalak mintaszerűen közlésteszik, tehát a könyv szerzőjét és címét ismertetik az olvasóval.

Elsősorban a "Tudomány az oktatásban" című szakalapítvány keretében látom hasznosnak ezt a könyvet, kiadványként és kéziratként egyaránt. Egyéni pályázatról van szó, tehát a szerző önmagában írta tudományos pályázata alapjául szolgáló művét. Az írás célja a tudományos kutatás eredményeinek és ezek alkalmazásának elősegítése, mindenekelőtt a felsőoktatásban a résztvevő tanulók felvilágosítása. A szerző arról tájékoztatja őket, hogy mik az alapvető feladatok és milyen témák számítanak fontosnak, milyen konklúziók felhasználásával lehet a jelenlegi és az ezt meghaladó eredmények határáig, sőt azon túl is eljutni. Bátran vág az új sikerek és eredmények elé, noha sajnos, nem lehet megtalálni művében minden eddigi kutatásnak, ténynek a cáfolatát. Azt azonban a jelenlegi felsőoktatás résztvevői számára megmutatja, hogy az új tudományos eredményeket hogyan lehet az eddigiek nélkül, a saját nézeteivel összevetnie a hallgatónak és a kutatónak.

A társadalomtudományi kutatás legfontosabb kritériuma a sokféle irányból induló elemzés, a rendelkezésre álló kutatás sokszínű alkalmazása. Sajátos formában használ ugyan a szerző néhány terminust, az "ideografikus" címszót, az *ideogramma* nevet, de javára írandó, hogy a különbséget írásából is kideríthetjük.

Kár, hogy nem mindig kapunk részletes ismertetést a gyakran használt terminusok használatáról sem ("székely", "hun", "magyar", "szláv", "nyelvtípus" stb.), és elsősorban a népneveket és kultúrákat jellemzi e terminusokkal; és példamutató az a módszer, hogy a saját kutatását fogalmazza meg és teszi közkinccsé. Közben derül ki, hogy amikor a könyv címét megfogalmazta, elsősorban a felsőoktatásban is résztvevő hallgatók számára írt. A szerző nem vesződik az eddig parttalannak bizonyult hipotézisek írásbeli feltérképezésével, a napjainkig tapasztalható kulturális és nyelvi kapcsolatok leírásával; csak az új eredményeket mutatja be. Ezek megértéséhez fontos azoknak a terminusoknak az értelmezése, amelyeket a szerző a saját eredményeinek megfogalmazásánál használ (népnyelv, jeltörténet, nyelvi kapcsolat). Földrajzi érdeklődése elsősorban könyve szövegéből derül ki. A szerző jól ismeri az idézési szabályokat, azt azonban javasolná az olvasó, hogy az idegen nyelvű fogalmakat, fordulatokat aláhúzással jelölje meg a könyv, és természetesen ezeket a nyelvtani szavakat a szerző vesse egybe az eddigi szakirodalmi terminusokkal (szótárak, kézikönyvek stb. anyagával).

A kínai adatok természetét úgy látszik, a szerző megfelelő művekben tanulmányozta. Csak nem biztos, hogy a "lehet" és "van" bizonyítható, és ez a különbség, legalábbis annak a jele, hogy a történelem elég messze üzte egymástól a kultúrákat. A jelenleginél részletesebb kézikönyvekre lenne szükség; esetleg éppen ez a mű hívja fel a figyelmet arra, hogy a szakértőknek a meglévőknél részletesebb kézikönyvekkel kell a kutatást szolgálniuk. Látszik, hogy a szerző nem a kínai nyelv

ismerete, hanem a kínai nyelvről szóló könyvek alapján indul el. Ilyen nehézségekkel birkózik azonban a felsőoktatásbeli hallgatók többsége.

(A kínai dokumentumokban szereplő első idegen sztyepei törzs nem *hun* néven szerepel, hanem a *hsziung-mu*, ettől azonban az érvelésnek még igaza lehet, és a jelenkori kínai szerzők és a törzsszövetségek, a népet bizonyítás nélkül egynek tartják a *hun*-nal; a szerzőnek tehát joga van a műben tapasztalható szóhasználatra, holott az igazolása még további kutatásra vár.)

Jó az idézetek formájában közölt vélemény a nagy szerzőktől, amelyekből tudhatja az olvasó a téma legfontosabb kutatóinak a véleményét. Mindebből is ítélve kellene még ajánlás egy turkológustól és egy finnugor szakértőtől is. Talán az írástörténet leírása is túlságosan részletező.

A jegyzetek hasznosak, mert tájékoztatják az olvasót a további kutatásról és a szükséges vizsgálatokról (a szakirodalomban és másutt).

Dr. Ecsedy Ildikó

az MTA Nyelvtudományi Intézet tud. tanácsadója
a nyelvtudomány doktora

Budapest, 2000. április 10.

PRO RENOVANDA CULTURA HUNGARIAE ALAPÍTVÁNY

„Tudomány az oktatásban” szakalapítvány

1146 Budapest, Ajtósi Dürer sor 19-21.

tel/fax.: (36-1) 343-3913; 343-9706

Tisztelt Pályázó!

A Pro Renovanda Cultura Hungariae Alapítvány „Tudomány az oktatásban” szakalapítványához benyújtott pályázatát a szakkuratórium 2000. szeptember 19-i ülésén megvitatta.

Sajnálattal értesítem, hogy az Ön pályázatát - korlátozott anyagi lehetőségeink miatt - a kuratóriumnak nem áll módjában támogatni.

Tájékoztatom, hogy a beérkezett igény többszörösen meghaladta a rendelkezésünkre álló kiosztható támogatás összegét.

Budapest, 2000. szeptember 21.

Üdvözlettel:

Dr. Stark Antal

